

opusdei.org

“Es cenšos uzklausīt”

Es esmu vecmāte. Pēdējos 16 gadus strādāju primārās aprūpes centrā mazā pilsētiņā netālu no Malagas Spānijā.

13.06.2009

Vecmātes darbam ir vairāki aspekti: grūtniecības novērošana, nodarbību pasniegšana pirms un pēc dzemdībām, māmiņu apmeklēšana pirms dzemdībām utt. Es sniedzu arī informāciju par dabīgo ģimenes plānošanu tiem, kas par to interesējas.

Šajā profesijā vienmēr ir daudz neskaidru un mulsinošu situāciju, tomēr, paldies Dievam, kristīgā audzināšana, ko man sniedza mani vecāki un formācija, ko esmu saņēmusi Opus Dei (esmu pievienojusies Opus Dei kā asociēte) ļauj man sniegt cerības staru cilvēkiem, kas nāk pie manis patiešām kritiskās situācijās.

Dažkārt es sastopu mātes ar dziļiem psiholoģiskiem ievainojumiem, jo apjukuma brīdī saņemts slikts padoms ir novedis viņas līdz aborta izdarīšanai. Sirdsapziņas pārmetumi ir smags slogs, kas posta viņu dzīvi dienu no dienas un rada milzīgas ciešanas. “Mani nevar attaisnot. Es nekad nepiedošu sev to, ko esmu izdarījusi,” nesen kāda sieviete caur asarām man teica.

Es cenšos uz klausīt un mierināt. Lielākā daļa sieviešu ir katolietes, kas ir zaudējušas kontaktu ar Dievu vai

nu zināšanu trūkuma vai kāda cita iemesla dēļ, tāpēc es iedrošinu viņas atgriezties pie Viņa, meklēt Viņa piedošanu, iet pie grēksūdzes. Esmu pārlicinājusies, redzot to atkal un atkal, ka tikai tad, kad viņas redz, ka ir saņēmušas piedošanu un samierinājušās ar Dievu, viņas spēj piedot sev un atgūt cerību.

Es zinu, kas notiks

Bieži mani uzaicina runāt par šiem jautājumiem diskusiju grupās vai veselības centros. Kaut arī mans laiks ir ierobežots, es cenšos to darīt cik vien bieži iespējams, jo es zinu, kas tur notiks. Gandrīz vienmēr notiek tā, ka tad, kad mēs beidzam diskusiju, kāda sieviete pienāk pie manis un lūdz parunāties ar viņu divatā par kādu personīgu jautājumu. Pēdējā reizē es biju uz diskusiju par abortu. Mani uzrunāja jauna meitene un teica, ka viņai ir pieraksts abortu klīnikā, bet viņa

gribētu ar mani aprunāties pirms došanās uz turieni. Es ilgi klausījos viņā klusējot un ļaujot viņai izkratīt sirdi. Kad viņa bija pabeigusi, es teicu, ka saprotu, cik smaga ir viņas situācija, bet vienīgais, ko es varu darīt ir pateikt, ka tas, ko viņa ir izlēmusi, ir sliktākais, ko var darīt. Es ieteicu viņai lūgt Sv. Hosemarijam spēku pieņemt šo bērniņu. Pēc šīs sarunas es kādu ilgāku laiku par viņu vairs neko nedzirdēju. Vēlāk es uzzināju, ka viņa ir dzemdējusi ne vien šo bērniņu, bet vēl divus un ka viņa ir izlēmusi atsākt praktizēt kristīgo ticību. Tagad viņai ir liela ģimene, un viņa apmeklē Opus Dei centru, lai saņemtu kristīgo formāciju.

Vairāk tava nekā mana

Paldies Dievam, šādi gadījumi nav reti. Kādu dienu paciente, ko es atcerējos visai neskaidri, ienāca pie manis ar piecas dienas vecu

meitenīti. „Paņemiet viņu uz rokām”, viņa teica, „šis bērniņš ir jūsu. Es atvedu viņu, lai jūs varētu iepazīties, jo viņa ir vairāk jūsu nekā mana.”

Tad es atcerējos, kas viņa bija – jaunā sieviete, ar kuru es ilgi runāju pirms vairākiem mēnešiem. Viņa bija pilnībā izlēmusi veikt abortu, tik ļoti pārliecināta, ka jau bija sapakojusi somu un gatava aiziet no mājām ar savu mazo dēliņu, atstādama vīru. Es biju mēģinājusi palīdzēt viņai atgūt pašvērtību uz Dievu un sevi. Es teicu, ka šis bērns, ko viņa tagad uztver kā šķērsli savu plānu īstenošanai patiesībā kļūs par lielisku risinājumu visām viņas grūtībām. Es pārliecināju, ka, ja viņa atdos sevi Dieva rokās, Viņš palīdzēs.

„Jums bija taisnība”, viņa teica.

„Dievs ir man palīdzējis – un vēl kā! Visas problēmas, kas man bija ar vīru ir atrisinātas, un viņš neprātīgi mīl savu mazo meitiņu.”

Pie manis nāk ne tikai mātes. Reiz bija atnācis vīrietis, lai uzzinātu, kur viņa sievai varētu veikt abortu. Es teicu, ka mana profesija ir palīdzēt dzīvībai ienākt pasaulē nevis to iznīcināt. Viņš sadusmojās un aizgāja. Pēc neilga brīža viņš ienāca atpakaļ, vēl uzstājīgāk uzdodams savu jautājumu. Tā bija neglīta scēna ar vēl lielāku sasprindzinājumu nekā iepriekš. Vienīgais, ko es varēju darīt bija stāties viņam pretī mierīgi un skaidri sakot, ka viņš ir atnācis uz nepareizo vietu. Viņš turpināja uzstāt, kļūdams arvien dusmīgāks, un es atkal viņam teicu, ka es strādāju dzīvībai, nevis nāvei. Es nespēju viņu pārlicināt. Mūsu saruna bija tik nepatīkama, ka tad, kad viņš aizgāja, manas rokas drebēja. Pēc dažām dienām viņš atgriezās. Viņu ieraugot, es kļuvi nervoza, līdz viņš paskaidroja, ka ir atnācis atvainoties par savu uzvedību un pateikties, ka esmu ar viņu runājusi tik skaidri. „Kā klājas

jūsu sievai?” es pajautāju. „Viņai klājas ļoti labi,” viņš teica. Viņa ir ļoti laimīga, jo mēs izlēmām saglabāt grūtniecību.”

Varonīga rīcība

Es bieži redzu cilvēkus, kuru rīcību var saukt tikai par varonību.

Piemēram, pie manis atnāca grūtniece, kurai jau bija bērniņš ar Dauna sindromu. Es cik vien spēju palīdzēju viņai ar otro grūtniecību, kas bija diezgan sarežģīta. Viņa stingri atteicās no speciālo testu veikšanas, jo bija noskaņota ar prieku pieņemt bērniņu, ko Dievs viņai sūtījis, vienalga, vai tas būtu vesels vai nē.

Man bija tas prieks pirmajai turēt rokās viņas bērniņu, jo tās bija dzemdības ar ķeizargriezīnu. Tas bija skaists puisītis, ideāli vesels. Pēc tam es viņu vairs nebiju redzējusi, līdz septiņus gadus vēlāk mēs satikāmies uz ielas. „Skaties,” māte

teica savam dēliņam, ”šī kundze bija pirmā, kas tevi turēja rokās, kad tu piedzimi.” „Tiešām?” viņš pārjautāja, „tā ir viņa, par kuru tu man vienmēr liec palūgties?”

Dramatiski apstākļi

Es bieži redzu jaunus cilvēkus dramatiskās situācijās. Reiz kāda meitene bija atnākusi, lai pastāstītu, ka tēvs bērniņam, kuru viņa šobrīd gaida, ir slims ar AIDS. Viņa bija palikusi stāvoklī, kļūdaini domājot, ka tā varēs viņam palīdzēt, un pat pārcēlusies uz citu pilsētu, lai dzīvotu kopā ar viņu. Bet, kad tēvs uzzināja, ka viņa ir stāvoklī, viņš viņu pameta. Nu viņa bija viena, visu atstāta un pilnīgi apjukusi un domāja par abortu. Viņa atteicās veikt jebkādus testus, lai noskaidrotu, vai pati nav inficēta. Viņa varēja tikai raudāt.

Kopā ar pediatru mēs viņai palīdzējām, cik vien spējām, un viņai piedzima pilnīgi vesela meitiņa.

Reizēm viņa atved pie manis meitenīti un saka: „Paņemiet viņu rokās, viņa patiesībā ir „jūsu meitiņa”. Es viņu atvedu jums parādīt.” Tagad viņa ir sākusi jaunu dzīvi, apprecējusies, un viņai ir vēl viens bērniņš. Viņa pateicas Dievam par to, ka mēs palīdzējām viņai kļūt par māti tajā briesmīgajā laikā. „Ja jūs nebūtu izdarījušas to, ko paveicāt, mana dzīve būtu sakropļota uz visiem laikiem,” viņa teica.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/es-censos-uzklausit/](https://opusdei.org/lv-lv/article/es-censos-uzklausit/)
(7.04.2026)